

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 20 września 2007 r.^{*}

W sprawie C-177/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 88 ust. 2 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 4 kwietnia 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez F. Castillo de la Torre oraz C. Urracę Caviedesa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Hiszpanii, reprezentowanemu przez N. Díaz Abad, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

^{*} Język postępowania: hiszpański.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: K. Schiemann, pełniący obowiązki prezesa drugiej izby, L. Bay Larsen (sprawozdawca), J.C. Bonichot, T. von Danwitz i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 kwietnia 2007 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do przepisów art. 2 i 3 następujących decyzji:

— decyzji Komisji 2003/28/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Álava (Hiszpania) (Dz.U. 2003, L 17, str. 20);

- decyzji Komisji 2003/86/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Vizcaya (Hiszpania) (Dz.U. 2003, L 40, str. 11);
- decyzji Komisji 2003/192/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania) (Dz.U. 2003, L 77, str. 1, zwanych dalej łącznie „spornymi decyzjami”),

lub w każdym razie nie informując o nich Komisji zgodnie z art. 4 tych decyzji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy wspomnianych przepisów.

I — Okoliczności powstania sporu

- ² W 1993 r. baskijskie prowincje Álava, Vizcaya i Guipúzcoa przyjęły przepisy podatkowe mające na celu sprzyjanie tworzeniu przedsiębiorstw.
- ³ Artykuł 14 każdej z ustaw prowincjonalnych, a mianowicie ustawy prowincjonalnej nr 18/1993 z dnia 5 lipca z prowincji Álava, nr 5/1993 z dnia 24 czerwca z prowincji Vizcaya oraz nr 11/1993 z dnia 26 czerwca z prowincji Guipúzcoa, zatytułowanych „przepisy podatkowe o pilnym charakterze na rzecz wspierania inwestycji i pobudzania działalności gospodarczej” (Medidas Fiscales Urgentes de Apoyo a la Inversión e impulso de la Actividad Económica), wprowadza zwolnienie od podatku

dochodowego od osób prawnych na dziesięć kolejnych lat podatkowych dla przedsiębiorstw utworzonych w okresie między dniem wejścia w życie ustawy prowincjonalnej i 31 grudnia 1994 r., między innymi pod warunkiem, że przedsiębiorstwa te:

- rozpoczną działalność z uwolnionym kapitałem w wysokości co najmniej 20 mln ESP;
- w okresie między dniem utworzenia spółki i 31 grudnia 1995 r. dokonają inwestycji w wysokości co najmniej 80 mln ESP oraz
- utworzą co najmniej dziesięć miejsc pracy w ciągu sześciu miesięcy po rozpoczęciu przez nie działalności.

⁴ Pismem z dnia 28 listopada 2000 r. Komisja wszczęła w stosunku do Królestwa Hiszpanii formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 88 ust. 2 WE w odniesieniu do każdego z trzech wymienionych uregulowań podatkowych (zwanym dalej łącznie „spornymi przepisami podatkowymi”).

⁵ Pismami złożonymi w dniu 9 lutego 2001 r. Diputación Foral de Álava (sprawa T-30/01), Diputación Foral de Guipúzcoa (sprawa T-31/01) oraz Diputación Foral de Vizcaya (sprawa T-32/01) wniosły do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich trzy skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o wszczęciu przeciwko nim postępowania.

⁶ Po zakończeniu formalnych postępowań wyjaśniających Komisja wydała sporne decyzje.

7 Artykuł 1 każdej z tych decyzji uznaje sporne przepisy podatkowe za pomoc państwa i stwierdza, że są one niezgodne ze wspólnym rynkiem.

8 Artykuły 2–4 spornych decyzji stanowią:

„Artykuł 2

Hiszpania ma obowiązek cofnąć system pomocy, o którym mowa w art. 1, jeżeli w dalszym ciągu jest on w mocy.

Artykuł 3

1. Hiszpania podejmie wszystkie niezbędne środki w celu odzyskania od beneficjentów pomocy określonej w art. 1, która została im bezprawnie przekazana. W odniesieniu do dotychczas niewypłaconej pomocy Hiszpania ma obowiązek wstrzymać wypłaty.

2. Odzyskanie następuje bezzwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że zezwalają one na bezzwłoczne i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji [...].

Artykuł 4

W terminie dwóch miesięcy od doręczenia niniejszej decyzji Hiszpania poinformuje Komisję o środkach podjętych w celu zastosowania się do niej”.

- 9 Pismami z dnia 28 grudnia 2001 r. Królestwo Hiszpanii zostało powiadomione o wydaniu trzech decyzji.
- 10 Komisja uznała, że dwumiesięczny termin przewidziany w art. 4 tych decyzji upłynął, a Komisja nie otrzymała informacji o przyjętych środkach wykonawczych.
- 11 Pismami złożonymi w dniu 26 marca 2002 r. Diputación Foral de Álava (sprawa T-86/02), Diputación Foral de Vizcaya (sprawa T-87/02) i Diputación Foral de Guipúzcoa (sprawa T-88/02) wniosły do Sądu trzy skargi o stwierdzenie nieważności decyzji negatywnych ich dotyczących.
- 12 Sprawy od T-30/01 do T-32/01 oraz od T-86/02 do T-88/02 zostały połączone przez Sąd i są obecnie zawisłe przed tym sądem.
- 13 W następstwie wielu pism i wezwań wysłanych po dniu 1 marca 2002 r. Komisja uznała, że Królestwo Hiszpanii w dalszym ciągu nie przedstawiło jej informacji w przedmiocie wykonania spornych decyzji, i zdecydowała się na wniesienie niniejszej skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

II — Postępowanie przed Trybunałem

- ¹⁴ W dniu 27 lutego 2007 r. Trybunał odrzucił wniosek złożony przez Królestwo Hiszpanii na podstawie art. 82a regulaminu Trybunału o zawieszenie postępowania do czasu wydania orzeczeń w sześciu sprawach zawisłych przed Sądem.

III — W przedmiocie skargi

A — *Argumentacja stron*

1. Argumentacja Komisji

- ¹⁵ Komisja wskazuje na art. 249 WE oraz art. 88 ust. 2 WE.
- ¹⁶ Komisja stwierdza, że po upływie dwumiesięcznego terminu wyznaczonego w art. 4 każdej ze spornych decyzji Królestwo Hiszpanii, naruszając art. 2 i 3 tych decyzji, nie cofnęło systemów pomocy, o ile w dalszym ciągu były one w mocy, ani nie zawiesiło dotychczas niewypłaconej pomocy, ani też nie odzyskało wypłaconej pomocy.
- ¹⁷ Komisja podkreśla, że nawet w dniu wniesienia niniejszej skargi decyzje w dalszym ciągu nie były wykonane, mimo ponawianych wezwań w tej sprawie.

- 18 Komisja utrzymuje, że jedynym argumentem, jaki państwo członkowskie może podnieść na swoją obronę wobec skargi Komisji o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 88 ust. 2 WE, jest całkowita niemożność wykonania decyzji. Zdaniem Komisji, wymóg ten nie został w niniejszym przypadku spełniony.
- 19 Komisja dodaje, że w każdym razie Królestwo Hiszpanii nie może wskazać na niezgodność spornych decyzji z prawem, ponieważ nie wniosło ono skargi o stwierdzenie ich nieważności.

2 Argumentacja rządu hiszpańskiego

- 20 Rząd hiszpański podnosi przede wszystkim zarzut oparty na niezgodności z prawem spornych decyzji. Posiłkowo rząd ten kwestionuje możliwość przypisania mu uchybienia zobowiązaniom w związku z wykonaniem tych decyzji.

a) Niezgodność spornych decyzji z prawem

- 21 Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-3353, pkt 16 wraz z cytowanym orzecznictwem, analizowany a contrario, rząd hiszpański uważa, że może powołać się na niezgodność z prawem negatywnych decyzji Komisji mimo braku wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności. Rząd hiszpański stwierdza bowiem, że wspomniane decyzje nie są ostateczne, ponieważ obecnie toczą się postępowania w sprawie skarg o stwierdzenie ich nieważności, wniesione do Sądu przez zainteresowane władze prowincji.

22 Podniesiony zarzut jest podzielony na sześć części, opartych odpowiednio na nadużyciu władzy, zastosowaniu wytycznych nieobowiązujących w czasie wydania spornych przepisów podatkowych, naruszeniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1), naruszeniu prawa do obrony w ramach wstępnego badania pomocy, naruszeniu prawa do obrony w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego oraz naruszeniu obowiązku uzasadnienia.

b) Brak uchybienia zobowiązaniom

23 Rząd hiszpański kwestionuje istnienie uchybienia zobowiązaniom w odniesieniu do obowiązku cofnięcia systemu pomocy, jeżeli w dalszym ciągu jest ona w mocy, obowiązku zawieszenia dotychczas niewypłaconej pomocy oraz odzyskania przekazanej pomocy.

i) Obowiązek cofnięcia systemu pomocy, jeżeli w dalszym ciągu jest on w mocy, oraz zawieszenia dotychczas niewypłaconej pomocy

24 Rząd hiszpański przypomina, że sporne przepisy podatkowe polegają na przyznaniu zwolnień od podatku dochodowego od osób prawnych na kolejnych dziesięć lat podatkowych, począwszy od roku utworzenia nowego przedsiębiorstwa.

25 Te przepisy, chociaż formalnie nie zostały uchylone, obowiązywały przez czas ograniczony, ponieważ znajdowały one zastosowanie do spółek utworzonych między dniem wejścia w życie ustaw prowincjonalnych nr 18/1993, 5/1993 oraz 11/1993 w 1993 r. i 31 grudnia 1994 r., a więc stanowiły one podstawę do przyznania zwolnień jedynie względem deklaracji złożonych najpóźniej do lipca 2005 r.

26 W tych okolicznościach sporne przepisy podatkowe przestały wywoływać skutki prawne.

ii) Obowiązek odzyskania przekazanej pomocy

27 Rząd hiszpański utrzymuje, że Komisja niesłusznie zarzuciła mu, że w celu odzyskania przekazanej pomocy zdecydował się na przeprowadzenie procedury prawa krajowego polegającej na stwierdzeniu niekorzystnego charakteru aktów podlegających uchyleniu, która zdaniem Komisji nadmiernie utrudniała odzyskanie pomocy.

28 Wybrana procedura była bowiem w rzeczywistości procedurą rewizji nieważnych aktów prawnych, która jest właściwa dla prawidłowego wykonania spornych decyzji.

29 Następnie rząd hiszpański twierdzi, że skoro Komisja popełniła błąd, zarzucając Królestwu Hiszpanii wybranie procedury odzyskania pomocy, która w żaden sposób nie pozwalała na wykonanie spornych decyzji, nie można zarzucić temu państwu członkowskiemu uchybienia ciążącym na nim zobowiązaniom.

B — Ocena Trybunału

1. W przedmiocie zarzutu opartego na niezgodności spornych decyzji z prawem

30 System środków zaskarżenia ustanowiony w traktacie WE odróżnia skargi przewidziane w art. 226 i 227 WE, których celem jest stwierdzenie, że dane państwo

członkowskie uchybiło ciążącym na nim zobowiązaniom, od skarg przewidzianych w art. 230 i 232 WE, które mają na celu kontrolę legalności działań lub zaniechań instytucji wspólnotowych. Te środki zaskarżenia zmierzają do odmiennych celów i podlegają odmiennym szczegółowym zasadom. W braku postanowienia traktatu wyraźnie upoważniającego do tego dane państwo członkowskie, nie może ono skutecznie powoływać się na niezgodność z prawem skierowanej do niego decyzji jako na środek obrony przeciwko skardze o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom opartej na niewykonaniu tej decyzji (zob. w szczególności wyroki z dnia 22 marca 2001 r. w sprawie C-261/99 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-2537, pkt 18 oraz z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie C-404/00 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-6695, pkt 40).

31 Odmienne mogłoby być jedynie w przypadku, gdyby sporny akt zawierał tak bardzo poważne i oczywiste uchybienia, że akt ten mógłby być uznany za nieistniejący (ww. wyroki w sprawach Komisja przeciwko Francji, pkt 19 oraz Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 41).

32 Stwierdzenie to narzuca się również w ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom opartej na art. 88 ust. 2 akapit drugi WE (ww. wyroki w sprawach Komisja przeciwko Francji, pkt 20 oraz Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 42).

33 W tym względzie należy stwierdzić, że Królestwo Hiszpanii w swoich pismach procesowych nie podniosło zarzutu, że sporne decyzje zawierały uchybienie mogące prowadzić do zakwestionowania istnienia tych aktów.

34 W każdym razie rząd hiszpański nie może, powołując się na wymieniony powyżej wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, skutecznie powoływać się na zawisłe przed Sądem i wniesione przez zainteresowane władze prowincji skargi o stwierdzenie nieważności.

35 Okoliczność, że w tym wyroku oraz w innych wyrokach Trybunał pragnął podkreślić, że w zawisłym przed nim sporze skarga o stwierdzenie nieważności nie została wniesiona w przewidzianym terminie lub że ta skarga została oddalona, sama w sobie nie pozwala na stwierdzenie, że w przeciwnym razie w ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom można się powołać w obronie na niezgodność aktu wspólnotowego z prawem wyłącznie z powodu tego, że toczy się postępowanie w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności tego aktu.

36 Należy bowiem przypomnieć, że sporne decyzje korzystają z domniemania zgodności z prawem i mimo wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności dla Królestwa Hiszpanii pozostają one wiążące w całym swoim zakresie (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Francji, pkt 26).

37 Z powyższego wynika, że w ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom opartej na art. 88 ust. 2 akapit drugi WE, pomijając założenie aktu nieistniejącego, państwo członkowskie nie może podnieść zarzutu niezgodności z prawem negatywnej decyzji Komisji, jeżeli przed sądem wspólnotowym toczy się postępowanie w sprawie bezpośredniej skargi na tę decyzję (zob. w odniesieniu do spraw, w których toczyło się postępowanie w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności, wyroki z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawie C-404/97 Komisja przeciwko Portugalii, Rec. str. I-4897 oraz z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie C-207/05 Komisja przeciwko Włochom, niepublikowane w Zbiorze).

38 Z powyższego wynika, że badany zarzut należy odrzucić jako niedopuszczalny.

2. W przedmiocie istnienia uchybienia

a) W przedmiocie zarzutów dotyczących obowiązku cofnięcia systemu pomocy, jeżeli w dalszym ciągu był on w mocy, oraz zawieszenia dotychczas niewypłaconej pomocy

39 Artykuł 2 każdej ze spornych decyzji nakłada na Królestwo Hiszpanii obowiązek cofnięcia spornego systemu pomocy, jeżeli w dalszym ciągu jest on w mocy. Artykuł 3 ust. 1 zdanie drugie każdej z tych decyzji przewiduje zawieszenie dotychczas niewypłaconej pomocy.

40 Jak podkreśla rząd hiszpański, systemy pomocy znajdowały zastosowanie wyłącznie do przedsiębiorstw utworzonych najpóźniej do dnia 31 grudnia 1994 r.

41 Systemy te wywoływały jednak skutki przez dziesięć lat podatkowych, czyli przez kilka lat po wydaniu spornych decyzji.

42 Przy wykonaniu art. 2 i 3 ust. 1 zdanie drugie każdej z tych decyzji Królestwo Hiszpanii musiało więc zapewnić zniesienie systemów pomocy oraz zawieszenie prawa do zwolnienia od podatku, z którego dotychczas nie skorzystano.

43 Rząd hiszpański nie kwestionuje faktu, że systemy pomocy nie zostały zniesione i że nie zawieszono prawa do zwolnienia od podatku, z którego jeszcze nie skorzystano w dniu wydania spornych decyzji.

44 Z powyższego wynika, że zarzuty Komisji dotyczące art. 2 i 3 ust. 1 zdanie drugie każdej ze spornych decyzji są zasadne.

b) W przedmiocie zarzutów dotyczących obowiązku odzyskania przekazanej pomocy

45 W przypadku decyzji negatywnej dotyczącej pomocy przyznanej bezprawnie jej odzyskanie nakazane przez Komisję odbywa się w warunkach określonych w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, zgodnie z którym:

„[...] windykacja [odzyskanie] zostaje przeprowadzona bezzwłocznie i zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji Komisji. W tym celu oraz w wypadku postępowania przed sądami krajowymi zainteresowane państwa członkowskie podejmują wszelkie konieczne kroki, jakie dostępne są w ich odpowiednich systemach prawnych, włącznie ze środkami tymczasowymi, bez uszczerbku dla prawa wspólnotowego”.

46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynym argumentem, jaki państwo członkowskie może przytoczyć na swoją obronę wobec skargi Komisji o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 88 ust. 2 WE, jest całkowita niemożność prawidłowego wykonania decyzji (zob. w szczególności ww. wyroki w sprawach Komisja przeciwko Francji, pkt 23, Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 45 oraz wyrok z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie C-415/03 Komisja przeciwko Grecji, Zb.Orz. str. I-3875, pkt 35).

47 W niniejszej sprawie obowiązek odzyskania pomocy przewidziany jest w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze oraz ust. 2 każdej ze spornych decyzji.

48 Królestwo Hiszpanii nie wskazuje na całkowitą niemożność wykonania tych postanowień.

49 Królestwo Hiszpanii ogranicza się do stwierdzenia, że procedura wybrana w celu odzyskania przekazanej pomocy jest właściwą procedurą do prawidłowego wykonania tych decyzji.

50 Jednakże to państwo członkowskie nie przedstawia żadnych dowodów wskazujących w szczególności na tożsamość beneficjentów pomocy, kwoty przyznanej pomocy i procedury rzeczywiście podjęte w celu odzyskania tej pomocy.

51 W konsekwencji Królestwo Hiszpanii nie wykazało w żaden sposób, że w terminie wyznaczonym w art. 4 każdej ze spornych decyzji rzeczywiście wprowadziło w życie środki, które w rozumieniu art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 umożliwiałyby natychmiastowe i skuteczne wykonanie spornych decyzji w odniesieniu do przekazanej pomocy.

52 W konsekwencji zarzuty Komisji dotyczące art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze oraz ust. 2 każdej ze spornych decyzji są zasadne.

53 Z powyższego wynika, że skarga jest zasadna w zakresie, w jakim Komisja zarzuca Królestwu Hiszpanii niepodjęcie wszystkich środków niezbędnych w celu cofnięcia spornych systemów pomocy, zawieszenia dotychczas niewypłaconej pomocy i odzyskania przekazanej pomocy.

- 54 Do Trybunału nie należy badanie zarzutów mających na celu stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii nie poinformowało Komisji o środkach, o jakich mowa w poprzednim punkcie, biorąc pod uwagę, że to państwo członkowskie właściwie nie przystąpiło do wykonania swych zobowiązań w wyznaczonym terminie (zob. wyroki z dnia 4 kwietnia 1995 r. w sprawie C-348/93 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-673, pkt 31 oraz ww. wyrok z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 53).
- 55 Należy więc stwierdzić, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do przepisów art. 2 i 3 każdej ze spornych decyzji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych przepisów.

IV — W przedmiocie kosztów

- 56 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę — zgodnie z żądaniem Komisji — należy je obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do przepisów art. 2 i 3 następujących decyzji:**

- decyzji Komisji 2003/28/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Álava (Hiszpania) (Dz.U. 2003, L 17, str. 20);
- decyzji Komisji 2003/86/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Vizcaya (Hiszpania) (Dz.U. 2003, L 40, str. 11);
- decyzji Komisji 2003/192/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego w życie przez Hiszpanię w 1993 r. na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania);
- Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych przepisów.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

Podpisy